

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 12 (L 213) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 12

Ministeren bedes præcisere anvendelsen af Miljøbeskyttelseslovens § 48 i forbindelse med finansiering af udarbejdelse af jordstyringsregulativer - hvem kan gebyrkravet f.eks. rettes mod, er der tale om et engangsgebyr eller et løbende gebyr, og deler ministeren bemærkningerne fra Dansk Byggeri om den manglende hjemmel i lovforslaget til at gebyrfinansiere på denne måde?

Svar

Jeg mener, at der er hjemmel til at finansiere udarbejdelse af jordstyringsregulativer i miljøbeskyttelseslovens § 48, og at opkrævningen af gebyrer skal følge de nedenfor beskrevne principper.

Jord betegnes som affald, hvis indehaveren skiller sig af med det, agter at skille sig af med det, eller er forpligtet til at skille sig af med det, jf. bekendtgørelse nr. 619 af 27. juni 2000 om affald, § 3, stk. 1, nr. 1, med bilag 1 og 2.

Der er hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 48 til, at kommunerne kan dække udgifterne til at udarbejde jordstyringsregulativer gennem gebyrer, når jorden falder inden for affaldsdefinitionen. Anmeldeordningen for flytning af jord falder allerede i dag inden for anvendelsesområdet for miljøbeskyttelseslovens § 48, når jorden falder inden for affaldsdefinitionen. Opgaven med selve udpegningen af de klassificerede områder kan dog ikke finansieres over affaldsgebyret.

Det fremgår af lovbemærkningerne til miljøbeskyttelseslovens § 48, at fastsættelse og opkrævning af gebyrer på affaldsområdet skal ske således, at der over et vist tidsrum tilstræbes en dækning af de faktiske omkostninger, som er forbundet med det samlede bortskaffelsessystem. I gebyrerne kan indregnes samtlige omkostninger, som er forbundet med den enkelte kommunes håndtering og bortskaffelse af affald.

Efter den hidtidige fortolkning af miljøbeskyttelsesloven har kommunerne i princippet skullet føre separate regnskaber for hver enkelt af de foranstalte-

de renovationsordninger. Dette har i takt med affaldsordningernes udbygning til ikke kun at omfatte indsamling af dagrenovation medført en uforholdsmæssig stor ressourceanvendelse til gebyradministration.

I miljøbeskyttelseslovens § 48, stk. 2 er der derfor indsat en bestemmelse om, at kommunen af hensyn til en forenkling af gebyradministrationen kan opkræve et samlet gebyr til dækning af udgifterne til håndtering og bortskaffelse.

Ved fastsættelsen af et samlet gebyr kan kommunerne tage udgangspunkt i de samlede kommunale omkostninger på affaldsområdet og fordele dem efter gennemsnitsbetragtninger. Kommunens fastsættelse af et samlet gebyr for virksomheder, grundejere eller borgere skal dog fortsat inden for rimelige grænser svare til den ydelse, som leveres eller stilles til rådighed for den enkelte bruger, der ud fra en gennemsnitsbetragtning, må antages at have gavn af ordningen.

En forudsætning for anvendelse af ovennævnte fremgangsmåde ved gebyrfastsættelsen er, at kommunen samtidig udarbejder en detaljeret redegørelse for beregningen af gebyrernes størrelse og forudsætningerne herfor. Endvidere må kommunen med jævne mellemrum, f.eks. i forbindelse med udarbejdelsen af budgetter for det efterfølgende år, revidere beregningsforudsætninger og gebyrernes størrelse.

I praksis tilstræber kommunerne balance inden for den periode på 4 år, som er planlægningsperiode for affaldsområdet. Den jordhåndtering, som kan gebyrfinansieres, skal indgå i affaldsplanlægningen, jf. kapitel 2 i bekendtgørelse nr. 219 af 27. juni 2000 om affald (med senere ændringer). I henhold til affaldsbekendtgørelsens § 6 skal kommunen en gang årligt udarbejde en kortlægning dækkende det foregående kalenderår, som bl.a. skal indeholde en redegørelse for planens økonomiske konsekvenser for kommunens budget og gebyrernes størrelse.